

השנה שחלפה הייתה שנה רוויית תהפוכות.

המציאות היומיומית נעה בין התלבטויות, חששות ופחד קיומי, לבשורות טובות ושמחות קטנות.

התנודתיות הזו הובילה לתחושת חוסר שליטה על האירועים מצד אחד, ומחשבות על בריאת מציאות אחרת טובה יותר, מצד שני.

חשנו שאנו בחיפוש מתמיד אחר יציבות וודאות.

בפיורדים בחופיה הצפוניים של איסלנד נחשפנו לכמויות גדולות של בולי עצים. לעיתים מסודרים בערימות, ולעיתים זרוקים באקראיות.

הופתענו מהמראות האלה, מאחר ואיסלנד היא מדינה כמעט ללא יערות.

למדנו שאלו "עצי סחף":

עצים שנפלו או נכרתו בסיביר, נסחפו לנהרות הגדולים ברוסיה, ומשם דרך האוקיינוס הארקטי והקוטב הגיעו לחופי איסלנד, מסע שיכול לקחת שנים.

האיסלנדים לא הזמינו אותם ולא ציפו להם אך למדו לזהות את ערכם, לאסוף אותם, ולהשתמש בהם לבנייה.

חישבו, כמה פעמים בחיים הגיע אליכם 'עץ סחף' – הזדמנות שלא ביקשתם?

וכשהגיע, האם זיהתם את היתרון שהוא טומן בחובו עבורכם? ויותר מכך – האם השכלתם לאסוף אותו ולהיבנות ממנו?

כי הזדמנויות לא תמיד מגיעות ארוזות יפה. לפעמים הן מגיעות מלוחות ובלויות, ולא בצורה שציפינו:

פגישה מקרית שהפכה לקשר משמעותי

משבר שכפה עצירה שמתוכה צמחה בהירות

מקום שעזבנו בכאב והפך לנקודת זינוק

קריאה שהגיעה ויכולת מהעבר שלנו איפשרה לנו להיענות לה

ויסלבה שימבורסקה בשירה "אוטופיה" (מצידו השני של הדף), מתארת את הבחירה לשוב ולעזוב את ה – "אי שבו הכל מתברר", ולשקוע אל "החיים שאין להם פיענוח".

ואולי זו בדיוק החוכמה: לא לחפש את הוודאות המוחלטת, אלא לדעת לזהות את עצי הסחף שמגיעים, ולבנות מהם משהו חדש.

אז לכבוד השנה החדשה,

אנחנו מאחלים לכם שתברכו בעצי סחף טובים,

שיגיעו אליכם הדברים הבלתי צפויים שיש בהם ברכה,

ושתהיה בכם היכולת לזהות אותם, ולבנות מהם את הפרק הבא.

שנה טובה ומבורכת,

גדי, גילי, שגב, דניאל ודר פיינשטיין

אוטופיה / ויסלבה שימבורסקה

השיר מתאר אי דמיוני ומלא תשובות שבו הכל הגיוני ומפוענח,
אך האדם בוחר לעזוב אותו ולחזור אל הלא-נודע:

אי שבו הכל מתברר.

כאן אפשר לעמד על קרקע מוצקה.

הדרכים היחידות הן דרכי הגעה.

השיחים כורעים מרב תשובות.

כאן צומח עץ ההשערה הנכונה

ועליו מתפשטים מזמן.

עץ ההבנה הישרה, המפענח,

ליד מעין הנקרא "אהה, זה כך".

ככל שמעמיקים ביער, נפתח עמק המובן.

אם יש ספק, הרוח מפזרת אותו.

ההד מדבר בלי שיקראו לו

ומבאר ברצינות סודות העולם.

מימין מערה שבה שוכנת המשמעות.

משמאל אגם הודאות העמקה.

מן הקרקעית עולה האמת וצפה.

מעל לכל זה נשא ההר "מבט מלמעלה".

האי מפתה בסגולותיו, אך הוא שומם.

עקבות הרגלים הקטנות שעל החול

פונות בלי יוצא מן הכלל לכוון הים.

כאלו רק עזבו כאן והלכו.

ושקעו ללא שוב במים העמקים.

בחיים שאין להם פענוח.

תרגום: רפי זיכרט

